

CZEGŐ ZOLTÁN

*Sírfelirat helyett*

*Most mehetett el.  
Még meleg az ágya.  
Hátra se pillantott  
csókra, hazára.*

*Hogy miért? s merre?  
Az árát megadta.  
Madárfütty fölötté,  
rózseágy alatta.*

*Kenyere szegetlen.  
Abban sem tett kárt.  
Asztalán bor, méz.  
Kerülte a nektárt.*

*Seregnyi varjú a fűvön.  
Riják az ablakát.  
Ő menyasszonyai.  
Feketék, ostobák.*

*Túlélni jegeket, havat,  
csak hogy feketébb legyen.  
És ő már túl lehet  
Rézerdőn, Vashegyen.*

*Vasorrú bábákkal teáz.  
Hétfejű sárkánnyal koccint.  
Éli, ami bent van,  
köpi, ami ott kint.*

*Hegyek mennek öltre.  
Érette? Miatta?  
Már sosem faggatják,  
ki küldte, ki fattya.*

*Hült párnája galacsin,  
pokróca trágya.  
Varjai rikáccsal belepik,  
ribanccá vált az ágya.*

*Fehérre szigorult ég –  
Ott suhanhatott el  
kitárt mellkosárral,  
fölcsapott kezekkel.*

*Végül*

*Már az igény is hiányzik végül.  
Az amikor közönyös, mint a hópehely.  
A képzelet megalvadt súlyosan, mint a vér.  
Nincs már az időben sem előre, sem hátra.*

*Sem menni, sem maradni már, még.  
A megismertnek hitt gubancban  
egyetlen szálnak se maradt elérhető vége.  
Egy mélyről jött lélegzettel kigyógyulnál magadból.*

*Kiszikkadt a szükséges. A mindegy is elunta.  
Ki bibelődik hó alatt kitinszárnyal?!  
Átfú rajtad, aminek még kedve tartja.  
Ember voltál. Kevesebb, mint egy madárdal.*